

ת"פ 45122/11/13 - מדינת ישראל נגד יוסף חי זרזר, נתי גז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45122-11-13 מדינת ישראל נ' זרזר ואח'
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יוסף חי זרזר
2. נתי גז

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירה של תקיפה וחבלה על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בלילה שבין התאריכים 5.5.2011 ל-6.5.2011, ברחוב הגומא במעלה אדומים (להלן: "המקום"), התפתח ויכוח על רקע השימוש בכביש, בין עומר מזרחי (להלן: "עומר"), חברם של הנאשמים, לבין אחרים, במהלכו הותקף עומר. בעקבות כך, סמוך לשעה 02:30 בתאריך 6.5.2011, הזעיק עומר את הנאשמים למקום. בנסיבות אלה, התנפלו הנאשמים, בצוותא עם עומר ואדיר כהן, על לירן מור (להלן: "המתלונן 1"), בו חשדו כאדם שתקף את עומר. תחילה תקפו את אחיו של הנאשם, שחף מור (להלן: "המתלונן 2"), באגרופים לפניו, ראשו וגופו, ובהמשך היכו את המתלונן בראשו, הפילוהו ארצה, ובעודו שרוע על הארץ - בעטו בו, היכו בפניו, בראשו ובגופו, עד שעזבו את המקום כשהמתלונן 1 נותר חבול ומדמם. כתוצאה מתקיפה זו, נגרמו למתלונן 1 חבלות מרובות בגופו, חתך בראשו, המטומה בכתפו, נפיחות במרפקו, ושריטות על האמה, והוא נזקק לטיפול רפואי.

2. הנאשמים כפרו במיוחס להם, תוך שטענו כי הגיעו למקום לאחר שהוזעקו על ידי עומר, שהו במקום פרק זמן קצר, ולא היו מעורבים באלימות. לפיכך - נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננים, הוגשו תעודות רפואיות, וכן נשמעו עדים אשר נכחו באירוע: עומר, ראובן בן זהבי (להלן: "ראובן"), אדיר כהן (להלן: "אדיר"). בנוסף, העידו שוטר שערך דו"ח עיכוב, אזרח אשר

פינה את המתלונן מהמקום לאחר האירוע אך לא נכח במקום בעת במהלכו, וכן הוגשו בהסכמה הודעות הנאשמים, דו"ח פעולה ומזכר. לאחר שכל העדים אשר נכחו במקום בעת האירוע, טענו בבית המשפט כי אינם זוכרים דבר, הוגשו לבית המשפט הודעותיהם במשטרה, במסגרת כלל הקפאת הזכירה שבעבר, ללא התנגדות מצד באי כח הנאשמים.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשמים בעצמם.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לעדויות המתלוננים ולתעודות הרפואיות שהוגשו, לגבי אופי האירוע. אשר לחלקם של הנאשמים, טענה המאשימה כי שתי הודעות השותפים המייחסות לנאשמים חלק בתקיפה, הוגשו ומחזקות זו את זו, בהתאם להלכה הקובעת צורך בחיזוק, גם אם מדובר בחיזוק מוגבר. בנוסף, הודעות הנאשמים אשר הודו בנוכחות במקום, ולא סיפקו הסבר המניח את הדעת לנוכחות זו, מהוות חלק מהחיזוק הנדרש.

4. ב"כ הנאשם 1, טען כי הודעות אדיר ועומר במשטרה, נמסרו לאחר תאום ביניהם, תוך מעורבות של הוריהם. עומר לא אמר דבר לגבי הנאשמים בהודעתו הראשונה, ואילו בהודעתו השניה - אשר נמסרה לאחר התערבות הוריו- פירט את מעורבות הנאשמים, זאת אף מבלי שנשאל מדוע התייצב למסירת הודעה זו. לגבי אדיר, טען כי בניגוד לעדותו, הוכח שהנאשם 1 לא הגיע למקום לאחר תיאום כלשהו. שני עדים שותפים אלה, היו העבריינים העיקריים באירוע, כך לטענת ב"כ הנאשם 1, ולפיכך היו בעלי אינטרס להרחיק את עצמם מהאלימות. בנוסף, טען לקיומם של מחדלי חקירה, בכך שלא נערכו מסדרי זיהוי ועימותים, וכן לא נבדקה אבן אשר נמצא בזירת האירוע, ועליה טיפות דם.

5. ב"כ הנאשם 2, טען כי יש לקבל את הודעות העדים, אשר לא זכרו את פרטי האירוע בבית המשפט, בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), ולא בהתאם לכלל הקפאת הזכירה שבעבר. ב"כ הנאשם 2 טען כי גרסאות העדים השותפים הינן גרסאות לקוניות, אשר ניתנו במענה לשאלה מדריכה. לגבי עומר - מדובר בהודעה מאוחרת להודעה בה התנער מכל מעורבות במקרה, ולגבי אדיר - מדובר בגרסה העומדת בסתירה לתגובתו בדו"ח העיכוב 2/נוסף, בעדותו בבית המשפט העיד עומר כי יתכן ומסר שמות של אנשים שלא היו מעורבים באירוע, אך ורק כדי "לגמור וללכת". בהתחשב בעובדה שהודעות אלה, בנסיבות שנמסרו, מקימות שלושה מקורות שונים של צורך בראיה לחיזוק, ישנו הכרח בראיה מאמתת חזקה ביותר, אשר לא נמצאת בתיק זה.

ב"כ הנאשם 2 היפנה אף לעדותו של ראובן, אשר לדבריו העיד כי הנאשם 2 היה במצב של שכרות וסביר שנותר באזור הרכב.

דין והכרעה

6. המתלוננים העידו על האירוע, אך לא זיהו את המעורבים בו. המתלונן 2 העיד, כי מיד כשחבורת הנערים התקדמה לעברם, הותקף במכות לראשו, התיישב על גדר כשהוא סובל מכאבי ראש ומסחרחורת, ושמע את אחיו צועק צעקות של כאב (עמ' 15 ש- 21-15 לפרוט'). באופן דומה, המתלונן 1 העיד כי הותקפו לאחר שהנערים ירדו מכלי הרכב, והוא זוכר כי היה שרוע על הארץ, סופג מכות ובעיטות, ומנסה לגונן על פניו (עמ' 43 ש- 7-3 לפרוט'). המתלונן 1 אף אישר כי לא הצליח, בנסיבות אלה, לזהות מי השתתף בתקיפה (עמ' 47 ש- 19 לפרוט'). באופן זה, קשה להעריך כי מסדר זיהוי היה משנה דבר מה בעוצמת הראיות, מה גם שאף אחד מהעדים לא נשאל כל שאלה ישירה בסוגיה זו. יתרה מכך: שני המתלוננים העידו כי כל הנערים שירדו מכלי הרכבים, השתתפו בתקיפה (המתלונן 2 - עמ' 15 ש- 18 לפרוט'; המתלונן 1 - עמ' 43 ש- 3 לפרוט'), ואילו הנאשמים הודו כי הגיעו למקום. למעשה, הנאשמים אינם חולקים על תיאור המקרה, כפי שהעידו המתלוננים, אך כופרים בכך שנטלו בו חלק. כאמור לעיל, המאשימה ביקשה לבסס את חלקם של הנאשמים על בסיס הודעות עדים, אשר הוגשו והתקבלו בבית המשפט, לבקשת המאשימה, בהתאם לכלל הקפאת הזכירה שבעבר, ללא התנגדות מצד ב"כ הנאשמים. במהלך סיכומיו, טען ב"כ הנאשם 2 כי יש לקבל הודעות אלה בהתאם להוראות סעיף 10א' לפקודת הראיות. משמעות קבלת טענה זו, היא כי על המאשימה להציג חיזוק לראיה, זאת בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, בנוסף לחיזוק הנדרש בשל היות העדים שותפים לדבר עבירה. מכיוון שטרם ניתנה הכרעת דין, ולאור השלב בו הועלתה הטענה, יש להתייחס אליה כעת.

קבלת הודעות העדים אשר נכחו באירוע

7. כלל "הקפאת הזכירה שבעבר", עוסק במצב כדלקמן:

"אין לעד זיכרון על אירוע פלוני מן העבר והוא משולל זיכרון לחלוטין לגבי האירוע האמור או שזיכרונו בלתי מושלם. הוא מערער עתה להשלים את החסר, וזאת על-ידי הישענות על רישום כלשהו, אשר אותו ערך בעבר. מהלך מחשבתו ודבריו הם כאילו כדלהלן: בשעתו, במועד קרוב לאירוע, ערכתי רישום נכון של האירוע האמור, וזאת בעת שזיכרוני היה עדיין טרי; עתה זיכרוני לקוי, או, לחלופין, אינני זוכר דבר, אך אני יכול לאשר, כי זה רישום, אותו ערכתי בשעתו, או, לחלופין, אמנם אינני זוכר את הרישום הזה, אך מתוך הסתכלות ברישום עתה אני יכול לאשר, כי אני הוא זה שערך רישום זה".

(ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 212-213, (2004)).

השימוש בכלל משפטי זה, נעשה בדרך כלל לגבי עדות שוטרים אשר אינם זוכרים במהלך עדותם בבית המשפט את פרטי האירוע, זאת נוכח אופי עבודתם:

"...מאחר שמדובר בדו"חות הנערכים על ידי שוטרים כחלק מפעילותם השוטפת, ואשר הם נדרשים להעיד עליהם בדרך כלל זמן רב לאחר עריכתם, הרי שעצם הצגת המסמך בפניהם אין בה בדרך כלל כדי לרענן את זכרונם ועדותם מתמצית לאישור טיבו של המסמך ודרך עריכתו. לפיכך עדותם נופלת על פי רוב אל בין גדריו של כלל "הקפאת הזכירה שבעבר..."

(בג"צ 3209/06 שורפי נ' בית המשפט המחוזי בתל אביב, (17.4.2006)).

8. אין באמור לעיל כדי לקבוע, שלא יעשה שימוש בכלל הקפאת הזכירה שבעבר אף לגבי עדים שאינם שוטרים, אולם גורמים אלה מהווים את היסודות הנדרשים לשם יישום הכלל. נוכח התרשמותי מעדי התביעה במהלך הדיון, ולאחר עיון מעמיק בכל חומר הראיות, אני קובע כי אין זה המצב במקרה הנדון. העדים עומר, ראובן ואדיר, בחרו להעיד כי אינם זוכרים את פרטי האירוע, בצורה עקבית, מכוונת ואף מתריסה. כך, העיד תחילה עומר, כי אינו רוצה לפרט בעת עדותו, את הגנתו במשפט המתנהל כנגדו (עמ' 22 ש- 11 לפרוט'), ולאחר מכן ענה שוב ושוב שאינו זוכר את האירוע; כך, לנוכח מענה חוזר ונשנה כי אינו זוכר דבר, גם כשענה, באופן יוצא דופן, לשאלה, נשאל עומר על ידי בית המשפט האם הוא סובל מבעיה רפואית של אובדן זיכרון, וענה בשלילה; באופן דומה, לאחר שאדיר ענה תשובות דומות במהלך עדותו, ענה לשאלת בית המשפט כי לא היה עד לאירועי אלימות רבים, אך אינו זוכר את פרטי האירוע הנדון (עמ' 32 ש- 19-15 לפרוט'). לצד זאת, העדים אישרו את אמירת הודעותיהם במשטרה, ובחרו שלא לחזור בהם מהאמור בהודעות. עובדות אלה עונות על יסודות סעיף 10א(א)(3) סיפא לפקודת הראיות, ואף מתיישבות עם ההגיון המשפטי העומד ביסוד החלופות השונות של סעיף זה. לפיכך, אני קובע כי הודעות העדים אשר סומנו ת/3-ת/6, מתקבלות בהתאם להוראות סעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות, ולא בהתאם לכלל הקפאת הזכירה שבעבר.

המבנה המשפטי

9. ניתוח הראיות, מחייב תחילה קביעה של מבנה הראיות הפורמאלי, היסודות הנדרשים, ובהמשך בחינה מהותית של עוצמת החיזוק הראייתי הנדרש ואיכותו. בחינה זו תעשה בהתאם לראיות במקרה הנדון, קשרי הגומלין ביניהן, וקשיים שונים, ככל שקיימים, לגביהן.

הראיות העיקריות הקושרות את הנאשמים לביצוע המיוחס להם במהלך האירוע הנדון, הן הודעותיהם של עומר ואדיר (ת/4 ות/6). כל אחת מההודעות מהווה עדות שותף, הדורשת חיזוק ראייתי לשם הרשעה (סעיף 54א(א) לפקודת הראיות).

בנוסף, הודעות אלה התקבלו במסגרת סעיף 10א' לפקודת הראיות, המחייב חיזוק ראייתי לשם הרשעה (סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות). העובדה שמדובר בשני מקורות שונים, המחייבים ראיית חיזוק, אינה מעלה את דרישת הראיה התומכת לכדי ראיה מסבכת, מסוג סיוע (ראו לענין דרישת חיזוק, הנובעת מעדות שותף וכן מסעיף 10א' לפקודת הראיות, ע"פ 4400/13 טארק עבאסי נ' מדינת ישראל, (3.02.2014), פסקה 37 בפסק דינו של כב' השופט דנציגר; ע"פ 4428/13 שי שטרית נ' מדינת ישראל, (30.4.2014), פסקה 36 בפסק דינו של כב' השופט שוהם).

במקרה הנדון, קיים נדבך נוסף לתבנית הראיות, הוא שלב מתן העדויות: עומר ואדיר, העידו בבית המשפט בטרם הסתיים משפטם, זאת בהתאם להלכה לגבי שמיעת עדות שותף לדבר עבירה, שעניינו המשפטי טרם הסתיים (בג"צ 11339/05 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי באר שבע, (8.10.2006), (להלן: "ענין ז'אנו")). בענין ז'אנו, נפסק כי במצב כזה אין להסתפק בדרישה הרגילה של "דבר לחיזוק", אולם אין לדרוש ראיית "סיוע" לשם הרשעת הנאשם. יש להצביע על ראיה המחזקת, בעוצמה המשתנה בהתאם לנסיבות הענין, את הראיה העיקרית (וראו עוד לענין זה, ע"פ 4523/09 חזקיהו גורש נ' מדינת ישראל, (25.06.2011), (להלן: "ענין גורש"), וכן ע"פ 6325/11 שלמה פחימה נ' מדינת ישראל, (11.12.2012), (להלן: "ענין

פחימה").

בהתאם לאמור לעיל, מדובר במבנה ראייתי הנסמך על הודעת חוץ במסגרת סעיף 10א' לפקודת הראיות, של עד שותף, אשר העיד בטרם נגזר דינו. צרוף זה, של מספר הנמקות נפרדות לצורך בראיה מחזקת, מעיד על הצורך בחיזוק ראייתי בעל משקל משמעותי, במישור הפורמאלי (הפסיקה קבעה הגדרות שונות, כגון "חיזוק מחזק", "חיזוק פלוס", "סיוע מוחלש", "בין חיזוק לסיוע", ועוד).

יחד עם זאת, מידת החיזוק איננה ענין פורמאלי גרידא, אלא ענין מהותי, הנבחן בהתאם לראיות המקרה הנדון. בחינה זו נעשית באופן פרטני, לגבי הקושי הקיים, ומתוך כך נקבעת עוצמת החיזוק הנדרש:

"כשם שמשקל ה'דבר לחיזוק' הדרוש לפי סעיף 10א(ד) אינו ניתן לקביעה, ואין לך אלא ליתן דעתך לנסיבותיו של המקרה (והוא הדין לגבי סעיף 54א(א)), כן הדבר כששתי הדרישות הן מצטברות. מידתו של החיזוק הנדרש למקרה כזה עומדת ביחס ישיר למידת האמון שרוחש בית המשפט לאמור באימרת השותף, שעליה תושטת ההרשעה, ומידת אמון זו נקבעת הן על-פי תוכנה של האמרה וסממני האמת שבה והן מיתר הראיות, שהובאו לפני בית המשפט".

(ע"פ 209/87 שחאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4), (1987), 594,596).

ראו עוד את הצורך בבחינת כל מקרה לגופו ולנסיבותיו הקונקרטיות, לשם קביעת עוצמת החיזוק הנדרש במקרה של דרישת חיזוק ממספר מקורות - ענין ז'אנו, פסקה 28 בפסק דינו של כב' השופט לוי; ענין גורש, פסקה 5 בפסק דינו של כב' השופט הנדל; ענין פחימה, פסקה 6 בפסק דינו של כב' השופט הנדל).

עוצמת החיזוק הנדרש

10. על מנת לקבוע את עוצמת ראיית החיזוק הנדרשת, יש לבחון את תשתית הראיה העיקרית, אשר במקרה הנדון מורכבת מהודעות העדים עומר ואדיר, ת/4 ות/6. יש לקבוע תחילה האם יש להעדיף על פני העדות בבית המשפט, ולאחר מכן - מהו רף ראיית החיזוק הנדרשת, בהתאם למשקל כל אחת מהאמרות והמבנה המשפטי שלעיל.

בנסיבות המפורטות לעיל, מתקיימים מספר גורמים להעדפת אמרות החוץ של העדים עומר, אדיר וראובן (ת/3-ת/6), על פני עדותם בבית המשפט:

ראשית, ניכר היה במהלך עדות עדים אלה, כי התייצבו למתן עדות בבית המשפט, נחושים שלא לומר דבר, אלא לחזור שוב ושוב על התשובה כי אינם זוכרים כל פרט מהאירוע (ראו לענין זה סעיף 8 לעיל). התרשמות בלתי אמצעית זו מהעדים, הביאה את בית המשפט אף לקבל את טענת ב"כ הנאשם 2, ולקבוע כי אמרות חוץ אלה התקבלו בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות, ואינן מהוות חלק מכלל הקפאת הזכירה שבעבר.

שנית, במהלך עדות עדים אלה בבית המשפט, לא נמסרו פרטים העומדים בסתירה להודעותיהם במשטרה. שלישית, מדובר בהודעות אשר נמסרו בסמיכות רבה לאירוע, זאת בשונה מהעדויות שנמסרו בבית המשפט, כארבע שנים לאחר האירוע.

רביעית, ראיות נוספות קושרות את הנאשמים להימצאות במקום, לרבות הודאתם בכך בחקירתם במשטרה ובבית המשפט.

לפיכך, אני קובע כי יש להעדיף את האמור באמרות החוץ ת/3-ת/6, על פני עדות העדים בבית המשפט.

11. לאור האמור לעיל, הודעות העדים עומר ואדיר יפורטו להלן:

א. עומר העיד על פרטי האירוע, בהודעה תחת אזהרה מיום 8/5/11. לדבריו, הוא נהג ברכבו, בו היו חברתו וחברתה, כאשר רכב אחר "חתך" אותו. לאחר נסיעה קצרה אחרי הרכב האחר, ברחוב הגומא, התפתח דין ודברים בינו לבין נהג הרכב האחר, לאחריו יצא עומר מרכבו והותקף בפלג גופו העליון, על ידי שלושה או ארבעה אנשים. חברתו וחברתה הרחיקו ממנו את התוקפים, עומר התקשר מיד לאדיר כהן, וביקש ממנו להגיע בדחיפות לרחוב הגומא, כי מכים אותו. אדיר הגיע למקום עם יוסי זרזר (הנאשם 1), נתי גז (הנאשם 2), ואיציק עשהאל (ת/4 ש-10-1). בשלב זה, העיד עומר בהודעתו שהאירוע התפתח כך:

"...שהם הגיעו, התפתחה קטטה, שבמהלכה לירן מור, נפל על הרצפה, כנראה קיבל מכה בראשו ושהוא קם, ראינו שיש לו דם בפנים והלכנו משם" (ת/4, ש-11-12).

"ש. מה בדיוק עשית למור לירן?"

ת. בוקסים ובעיטות" (ת/4, ש-28-29).

"ש. מי (כך במקור, א.ק.) היה החלק של יוסי זרזר, נתי גז, ואיציק עשהאל בתקיפה?"

ת. איציק עמד בצד ולא התערב. נתי, יוסי ואדיר נתנו גם מכות, אני לא יודע לומר מה בדיוק כל אחד עשה" (ת/4, ש-26-27).

"ש. מי היכה את לירן עם האבן?"

ת. אף אחד" (ת/4, ש-46-47).

ב. אדיר העיד על פרטי האירוע, בהודעה תחת אזהרה אשר נמסרה מיד לאחריו (ביום 6/5/11 בשעה 05:10, ת/6). אדיר מסר כי היה עם חברו בן זהבי, כאשר חברו עומר מזרחי התקשר אליו ואמר לו לבוא בדחיפות לרחוב הגומא, מבלי לומר מדוע אך נשמע מבוהל. אדיר הגיע למקום ברכבו, בו היו בן זהבי ונתי גז, שם הבחין בשלושה צעירים ליד רכב וכן בעומר עומד ליד רכבו שלו, וחברתו עדן מחזיקה אותו. הרכבים היו במרחק של עשרה מטרים האחד מהשני. אדיר העיד כי יצא מרכבו ביחד עם חבריו שבאו איתו (ת/6, ש-1-6):

"כאשר מאחורינו הגיע אחרי עוד רכב סוג יונדאי של חבר אחר ששמו יוסי זרזר ואז יצאנו כולם מהרכב כולל אלא (כך במקור, א.ק.) שהיו ברכב יונדאי נהג הרכב יוסי ואני חושב שאיציק אסאל היה איתו כולנו יצאנו מהרכבים התחלנו להתקדם לעבר הרכב שלהם רכב מציבושי (כך במקור, א.ק.) ואז כאן החלו המכות אני לא זוכר אך (כך במקור, א.ק.) הלך המכות אבל אנחנו התחלנו באנו לכוון שלהם דחפנו אותם על הרכב שלהם אז נהייה בלגן חברים שלהם הגיעו אחד מהם נפל על הרצפה אני בעטתי בו כאשר הוא היה על הרצפה יוסי בעט באותו בחור היה שם בלגן אני לא יכול לזכור בדיוק מה כול אחד עשה לא יכול לומר הדיוק מה היה החלק של כול אחד" (ת/6, ש-7-12).

"ש. אך (כך במקור, א.ק.) החלה בדיוק הקטטה כאשר הגעת למקום?"

ת. ראינו את החבר שלי עם חולצה משוחה (כך במקור, א.ק.) וחברה שלו מחזיקה אותו מגינה עליו ואז הבנו כי כנראה הרביצו לו ואז התקדמנו לחבורה הזאת הבחור שבתוך הרכב יצא בהתחלה חשבנו שהוא מוציא משהו בתוך הרכב וכאן כבר החלו המכות שאנחנו התחלנו עם המכות.

ש. איך הוא נפצע אותו בחור שהיה על הרצפה

ת. לא ראיתי מהלחץ מהגוש שנוצר עליו הוא נפל על הרצפה הוא חטף מכות זהו כעיקרון כאשר נגמר הלכנו לרכב ונסענו מהמקום כאשר הוא היה על הרצפה".

ש. החברים של אותו בחור שהיה על הרצפה התערבות (כך במקור, א.ק.)
באלימות

ת. לא הם לא התערבו אני לא ראיתי אותם...

ש. אני מבין שלפי גרסתך כולכם תקפתם אדם אחד

ת. כן...

ש. מהיכן ירד לו דם

ת. מהראש.

ש. מי מה (כך במקור, א.ק.) ירד לו דם

ת. כנראה מידיים". (ת/6, ש-16-36).

"ש. הוא הצליח אותו בחור שהיה על הרצפה להתגונן

ת. לא כל כך" (ת/6, ש-59-60).

12. ב"כ הנאשמים טענו במהלך סיכומיהם, מספר טענות שיש בהן, לדעתם, לכרסם בעוצמת ההודעות שלעיל. להן אתייחס לכל הטענות שהועלו, תוך בחינת משקל ההודעות, בהתאם:

א. ההודעות נמסרו לאחר תאום בין העדים

לא הוצגה כל ראיה לתמוך בטיעון זה, ולפיו בוצע תאום מוקדם בין העדים, למעט עצם הטיעון על ידי ב"כ הנאשמים. יתרה מכך: עדותו של אדיר נגבתה בסמוך לאירוע, לאחר שעוכב בשעה 04:14 (ת/2). בנוסף, העדים עומר (עמ' 24 ש-25-28 לפרוט') ואדיר (עמ' 34 לפרוט'), הכחישו בבית המשפט כי שוחחו עם אדם כלשהו לגבי האירוע או כי נאמר להם לומר דבר כזה או אחר.

ב. עומר מסר את הדברים רק בהודעתו השניה, בסתירה להודעתו הראשונה, וזאת לאחר התערבות הוריו

עומר מסר שתי הודעות תחת אזהרה: הראשונה (ת/3), נגבתה מיד לאחר האירוע, ולאחר שעומר נעצר בסמוך לאחר ההתרחשות (ת/15). הודעתו השניה המפורטת לעיל (ת/4), נגבתה לאחר יומיים, ביום 8/5/11. בהודעתו הראשונה, העיד עומר שחברתו ביקשה ממנו להחזירה לביתה, והוא ביקש מאדיר שיסע אחריו, ולאחר מכן יסעו הביתה. בכניסה לרחוב הגומא הבחינו בהמולה של נערים החוסמים ברכבם את הכניסה לרחוב. בשלב זה אדיר היה מאחור עם רכבו:

"יצאנו לראות מה קרה ואז ראינו שההמולה היא בעצם תגרה שבה מעורב אחד ממכרנו... והתפתחה תגרה משני הצדדים... לא התערבתי בתגרה כי היא תפסה אותי... תפסתי את האבן זרקתי אותה לשול הרחוב" (ת/3, ש-1-11).

עמוד 7

במהלך הודעה זו, עומר חזר על כך שלא התערב בקטטה (ת/3 ש-27), וכן סרב למסור את שמות חבריו המעורבים (ת/3 ש-23). במהלך הודעה ראשונה זו, ניכר כי עומר לא היה מוכן לפרט לגבי האירוע ולמסור פרטים של מי שנטל בו חלק:

"ש. מי השתתף בתגרה מהצד שלכם ומה היה החלק של כל אחד?

ת. על זה אני לא מוכן לענות כי אני לא מוכן למסור שמות".

(ת/3 ש-22-23).

וכך ענה בסוף הודעה זו, לגבי חלקו שלו באירוע:

"אני לא יודע לענות לך. מצד אחד אני לא רוצה לשקר מצד שני אני לא רוצה להפיל את עצמי" (ת/3, ש-44).

אין לראות בדברים אלה, כעומדים בסתירה להודעתו השניה, אלא כדברים המצביעים על חוסר שיתוף פעולה בהודעה הראשונה, ואינם מהווים כרסום כלשהו במשקל הודעתו השניה של עומר, ת/4.

בחינה של הפרטים אותם עומר נכון היה למסור בהודעתו הראשונה, מצביעה על כך שפרטים אלה אינם עומדים בקנה אחד עם הראיות השונות: החל באמור בת/4, דרך הראיות השונות המצביעות על כך שהגיע למקום רק עם חברתו וחברתה ובשלב מאוחר יותר הזעיק למקום את חבריו (ת/5, ת/6), ועד לעדויות המתלוננים, לגבי חלקו הראשון של האירוע בו עומר היה לבדו עם חברתו וחברתה (כפי שעולה מכל הראיות שלעיל, למעט הודעתו הראשונה, ת/3). בחינה זו נעשית למעלה מהצורך, שכן, כאמור לעיל, עומר לא ציין בהודעתו הראשונה חוסר מעורבות של אחד מהנאשמים, אלא סירב למסור את פרטי המעורבים.

בהקשר זה אציין, כי לא הוצגה ראיה התומכת בטענה שהוריו של עומר היו מעורבים במסירת הודעתו השניה, ת/4. אף אם היה עולה בידי ההגנה להוכיח זאת, אין בכך להעיד, בנסיבות שפורטו לעיל, כי האמור בהודעה זו אינו אמת, במיוחד בהתחשב בגילו הצעיר של עומר בעת מסירת ההודעה.

ג. הוכח כי הנאשם 1 לא הגיע למקום לאחר תאום, וזאת בניגוד להודעתו של אדיר

עיון בהודעתו של אדיר, מצביע על כך שאדיר העיד כי עומר התקשר אליו, לא אל הנאשם 1, והנאשם 1 נסע אחריו (ת/6 ש-7, ת/2 ש-13-14). מעבר לדרוש, אציין כי במהלך הדיון, לא "הוכח" כיצד ומדוע הגיע הנאשם 1 למקום, מלבד העובדה שנסע אחרי רכבו של אדיר, והגיע איתו למקום (האמור לעיל, ת/4 ש-10, ת/5 ש-44, ת/12 ש-4-3).

ד. עומר ואדיר הם העבריינים העיקריים, ולכן ניסו בהודעותיהם להרחיק את עצמם מהאירוע ההודעות ת/4 ו-ת/6, מסבכות את עומר ואדיר, יותר מכל ראיה אחרת בחומר הראיות שהוצג בפני. במהלך ת/4, העיד עומר שהיכה בעצמו את לירן מור ב"בוקסים ובעיטות" (ת/4, ש-29), ואף הביע חרטה על מעשיו (ת/4, ש-53). באופן דומה, העיד אדיר כי "אנחנו התחלנו באנו לכיוון שלהם דחפנו אותם על הרכב שלהם... אחד מהם נפל על הרצפה אני בעטתי בו כאשר הוא היה על הרצפה" (ת/6, ש-9-11). לא ניתן להסיק מכך שעומר ואדיר ניסו להרחיק את עצמם מהאירוע, בדרך כלשהי, ודאי שלא על ידי כך שהעידו אף על חלקם של אחרים. מהודעות אלה עולה כי עומר ואדיר לא היססו להעיד על חלקם בתקיפה, אשר הביאו בסופו של יום לכתבי אישום כנגדם.

ה. עומר ואדיר מסרו גרסאות לקוניות, וזאת לאחר שאלות מדריכות

עומר ואדיר מסרו הודעות המתארות תקיפה בצוותא, תוך מכות באמצעות ידיים ובעיטות. ההודעות פירוט את

הרקע לאירוע וכן את מהלך התפתחותו. לא מצאתי "לקוניות" בהודעות אלה, ודאי לא תמציתיות יתר, המעידה על חוסר אפשרות לתת אמון בהודעות. העדים היו חלק בלתי נפרד מאירוע רב משתתפים, ומסרו פרטים משמעותיים לגביו, לרבות פרטים המתייחסים למעורבים שונים. קשה לראות בשאלות שנשאלו במהלך עדותם, כ"שאלות מדריכות": עומר פירט תחילה, ללא שנשאל כל שאלה, כי לאחר שחבריו הגיעו למקום, ובהם ציין את שמות שני הנאשמים, התפתחה קטטה. בהמשך, נשאל שאלה כללית לגבי חלקם של אותם מעורבים, אשר ציין שהגיעו למקום לאחר שהזעיק אותם:

"ש. מי (כך במקור, א.ק.). היה החלק של יוסי זרזר, נתי גז ואיציק עשהאל בתקיפה?"

ת. איציק עמד בצד ולא התערב. נתי, יוסי ואדיר נתנו גם מכות, אני לא יודע לומר מה בדיוק כל אחד עשה" (ת/4, ש-36-37).

מדובר במענה לשאלה לגבי כל המעורבים, את שמותיהם פירט עומר לפני השאלה, תוך שביצע אבחנה בין חבריו אשר נטלו חלק בתקיפה (הנאשמים) לבין כאלה אשר לא התערבו (איציק עשהאל).

באופן דומה, אדיר מסר תחילה את גרסתו, בטרם נשאל שאלה כלשהי, שם פירט את שמות המעורבים ובהם הנאשמים. במהלך חלק ראשון זה של ההודעה, תיאר כיצד הגיע ברכבו יחד עם בן זהבי ונתי גז, ומאחוריו הגיע ברכבו יוסי זרזר עם איציק עשהאל, כולם יצאו מכלי הרכב, התקדמו לעבר רכב המיצובישי, והתחילו לתקוף (ת/6 ש-11). בשלב זה, תיאר כי הוא בעצמו בעט במתלונן כשהיה על הארץ, וכך אף יוסי. לדבריו, **"היה שם בלגן אני לא יכול לזכור בדיוק מה כול אחד עשה לא יכול לומר בדיוק מה היה החלק של כול אחד"** (ת/6 ש-11-12). בהמשך, נשאל לגבי חלקו של כל אחד מהמעורבים, שאת שמותיהם פירט בעצמו. אדיר ביצע אבחנה בין חבריו, בהם הבחין מבצעים פעולה אלימה, לחברים בהם לא הבחין. ניתן בהחלט ללמוד מאופן מענה זה, כי אדיר הקפיד לתאר בהודעתו, אך ורק את הדברים בהם היה משוכנע שהבחין. אין בכך להוות סתירה לעדותו כי אינו יכול לומר בדיוק מה היה חלקו של כל אחד:

"ש. מה היה החלק של בן זאבי באלימות"

ת. לא ראיתי

ש. מה היה החלק של גז נתי

ת. גם בעט בו

ש. מה היה החלק של בן זהבי

ת. לא ראיתי לא שמתי לב"

(ת/6, ש-43-48).

ו. הודעתו של אדיר סותרת את דבריו בדו"ח העיכוב

בדו"ח עיכובו של אדיר, נכתבה תגובתו: **"הייתי בגומא חבר שלי עומר קרא לי יצאתי מהרכב וקלטתי בחור עם... (מילים לא ברורות, א.ק.). בגלל שחתך את חבר שלי בכביש והם רבו ברחוב הגומא אני מצטער על מה שעשיתי"** (ת/2). מדובר בתגובה קצרה של מעוכב, אשר אינו מוסר את כל גרסתו בשלב זה, אלא במהלך חקירתו (במקרה הנדון, אדיר מסר את גרסתו לאחר פחות משעה מעת עיכובו, ראו ת/2 ו-ת/6). בתגובה שנכתבה בדוח העיכוב, אדיר הביע צער על מה שעשה. לא מצאתי כל סתירה בין תגובה זו לבין הגרסה המפורטת, שנמסרה במקום המיועד לה, בהודעה תחת אזהרה. באופן דומה, אף המפורט בדו"ח הפעולה המפרט מעט יותר את דבריו של אדיר בעת עיכובו, אינו עומד

בסתירה לפירוט שמסר מיד לאחר מכן, במהלך הודעתו.

ז. במהלך עדותו בבית המשפט, אדיר העיד שיתכן ומסר שמות של אנשים שלא היו מעורבים באירוע

ב"כ הנאשם 2 טען, כי במהלך חקירתו הנגדית של אדיר, עלה כי קיים ספק לגבי מעורבות השמות שמסר. עיון בפרוטוקול אליו היפנה, מעלה שמדובר בהסקת מסקנות מרחיקת לכת. כך ענה אדיר בחקירתו הנגדית, עליה ביקש ב"כ הנאשם 2 לבסס את טיעונו:

"ש. יכול להיות שהחוקר זורק לך שמות ומבקש שתאשר לו, הוא מדבר איתך גם בלי שהוא רושם?

ת. יכול להיות.

...

ש. האם הוא אמר לך שמות?

ת. היו שמות.

ש. השם של זרזר גם היה?

ת. של כולם היה גם מי שלא היה וגם מי שכן היה, זרקו שמות מכל מיני כיוונים.

לשאלת ביהמ"ש: האם אמרת שמות של מישהו שלא היה באירוע ואמרת שהוא כן נטל בו חלק?

ת. אני לא. מקווה שלא"

(עמ' 36 ש- 23 עד עמ' 37 ש- 5 לפרוט').

יש להדגיש, כי שמות כל המעורבים ופרטיהם, נמסרו על ידי אדיר לשוטר אשר הגיע לעכבו בביתו (ראו נ/2), כך שאין בסיס למסקנה כי השמות הועלו על ידי גובה ההודעה, בתחנת המשטרה, לאחר העיכוב בבית. בנוסף, אדיר אישר באופן מפורש, לשאלת בית המשפט, כי אמר אמת בהודעתו במשטרה (עמ' 33 ש- 23 לפרוט').

13. ניתן ללמוד מההתייחסות לטיעוני באי כוח הנאשמים, כמפורט לעיל, כי הודעותיהם של עומר ואדיר (ת/4 ו-ת/6), הינן הודעות שיש להקנות להן משקל משמעותי, ומידה גבוהה של מהימנות: ראשית, הדברים נמסרו על ידי אדיר מיד לאחר האירוע, ועל ידי עומר כיומיים לאחר מכן, לאחר שתחילה סירב לפרט לגבי מעורבות חבריו.

שנית, מדובר בהודעות המתייחסות לחברים של עומר ואדיר (ראו את הבילוי המשותף שקדם לאירוע, את הגעת המעורבים למקום לאחר שיחת הטלפון מעומר, וכן את האמור בעמ' 31 ובעמ' 36 ש- 11-7 לפרוט').

שלישית, עומר ואדיר מבצעים הפרדה בהודעותיהם בין מעורבים בהם הבחינו משתתפים באלימות, לבין כאלה שלא השתתפו בכך או כאלה בהם לא הבחינו במעשיהם.

רביעית, עומר ואדיר פירטו בהודעותיהם את מידת מעורבותם שלהם, המבססת ביצוע עבירה על ידם, אשר ספק אם היתה מתגבשת ללא המפורט בהודעות אלה.

חמישית, יש להדגיש, כי עומר ואדיר לא התנערו בבית המשפט מהאמור בהודעותיהם, ולא העידו דברים הסותרים את המפורט בהן, אלא טענו כי אינם זוכרים כעת דבר.

לצד כל האמור לעיל, המבסס מידה גבוהה של מהימנות ומשקל משמעותי להודעות, יש להתייחס אף לכך שמדובר בהודעות חוץ, למעמדן של עומר ואדיר כשותפים לדבר עבירה, וכן כעדים שעניינם טרם הסתיים.

בהתאם למפורט לעיל, לא מצאתי כל אינטרס של עומר ואדיר, להפליל את הנאשמים, ולמסור גרסה מוטה כנגדם. בנוסף, האופן בו בחרו להעיד בבית המשפט, תוך שלקו באובדן זיכרון, שכחה בוטה ומכוונת, פגע בראיות המאשימה, וכמובן שלא היתה בו כל הטיה כנגד הנאשמים על מנת להפיק תועלת במשפטם שלהם.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי כל אחת מהודעות העדים, עומר (ת/4) ואדיר (ת/6), זקוקה כשלעצמה לחיזוק משמעותי, על מנת להביא להרשעת הנאשמים, ואולם לא כזה המתקרב לעוצמה של ראית סיוע.

ראיות לחיזוק

14. אירוע התקיפה, בו נטלו חלק מספר מעורבים, תואר בעדותם של המתלוננים, אשר העידו על תקיפה בצוותא של מספר נערים (עמ' 15 ש- 14-21, עמ' 16 ש- 5-11, עמ' 43 ש- 1-12, לפרוט', ת/7-10). תיאור התקיפה בצוותא, נמסר אף על ידי עומר ואדיר בהודעותיהם.

בהתחשב באופי התקיפה - הנאשמים הגיעו למקום בצוותא, פנו בצוותא אל עבר המתלוננים, ופתחו בצוותא בתקיפתם - משתייך כל אחד מהמעורבים למעגל הפנימי של ביצוע העבירה, ואחראי לביצוע העבירה המוגמרת. דברים אלה נכונים במקרה של חבירה עבריינית ספונטנית, ואף במקרים בהם לא ניתן לייחס לנאשם תקיפה קונקרטית כזו או אחרת (ראו ע"פ 420/12 אלכסנדר סחונציק נ' מדינת ישראל, (24.10.2012), פסקה 17).

בנסיבות אלה, מהווה כל אחת מההודעות, ת/4 ו-ת/6, ראיה המספקת בפני עצמה את הבסיס להרשעה, בהינתן ראיה משמעותית לחיזוק.

לפיכך, כל אחת מההודעות יכולה לשמש כראיה מסוג חיזוק ואף סיוע, במקום בו נדרש:

"הלכה היא, כי עדות הטעונה 'דבר לחיזוק' או 'סיוע' יכולה היא עצמה לשמש ככזו לרעותה (ראו ד"נ 25/80 קטאשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 457 [1981]; עבאס אל סיד נ' מדינת ישראל [5.9.2011] בפסקה 7; ע"פ 2264/09 פלוני נ' מדינת ישראל [3.8.2011] בפסקה 10)"

(ע"פ 6968/09 ג'יהאד יונס נ' מדינת ישראל, (30.8.2012), פסקה 23 בפסק דינו של כב' השופט שוהם).

15. במקרה הנדון, כל אחת מההודעות ת/4 ות/6, מהווה ראיה עצמאית, ממקור אחר, העוסקת במעורבות הנאשמים בעבירה המיוחסת להם, זאת בשונה מראית "חיזוק", האמורה להוות תוספת משקל לאמינות העדות, ואיננה חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת. כפי שפורט לעיל, במקרה זה לא קם צורך בראית "סיוע", ומשזו קיימת - ודאי שמתמלאת הדרישה לקיומו של חיזוק משמעותי. הדברים מקבלים משנה תוקף, נוכח המשקל המשמעותי שניתן להודעות, כמפורט לעיל. עיון מדוקדק בשתי ההודעות, מעלה כי הן שזורות האחת באמור בשניה, באופן המעצים את מידת המהימנות והמשקל שיש לתת להן: החל מהרקע, כפי שהעיד עומר, ואדיר אישר שנאמרו לו דברים דומים על ידו, ובנוסף העיד לגבי המעורבים בהם הבחין עת הגיע למקום; דרך שיחת הטלפון של עומר אל אדיר; זהות החברים שהגיעו למקום; ועד לתיאור אופן התקיפה בצוותא, תוך פרוט חלקם של הנאשמים:

הודעתו של עומר -

"אני לאחר שהותקפתי, החזרתי מכות ללירן מור וזאת לאחר שחברים שלי הגיעו... נתי, יוסי ואדיר נתנו גם מכות"

(ת/4 ש- 26-37).

הודעתו של אדיר -

**"אנחנו התחלנו באנו לכיוון שלהם דחפנו אותם על הרכב שלהם...אני בעטתי בו
כאשר הוא היה על הרצפה יוסי בעט באותו בחור... אנחנו התחלנו עם
המכות..." (ת/6 ש- 9-19),
"ש. מה היה חלקו של גז נתי.
ת. גם בעט בו" (ת/6 ש- 45-46).**

16. למעלה מהדרוש, אפרט להלן שורה של ראיות נוספות, הממלאות את דרישת החיזוק המשמעותי

הנדרשת במקרה הנדון, ודאי כשהן מצטברות זו לזו, אף במקרה בו היתה בפני אך אחת מההודעות:

א. הודעתו של ראובן זהבי (ת/5), מחזקת פרטים רבים בהודעות עומר ואדיר: ההודעה מפרטת את שיחת הטלפון של עומר אל אדיר, בה הוא נשמע נסער; נסיעה משותפת של אדיר, ראובן והנאשם 2, ברכבו של אדיר (ת/5 ש- 5), וכן הגעה של הנאשם 1 ברכבו שלו (ת/5 ש- 44) - דברים התואמים לאמור בת/4 ובת/6; אישור שאדיר סיפר לו מיד בשטח כי בעט (ת/5 ש- 10-11) - התואם את האמור בת/6.

ב. עדותו של המתלון 2, מחזקת את הודעותיהם של אדיר ועומר: תיאור חסימת הכביש על ידי רכב אחד תחילה, ריב עם המתלון 1, ובהמשך - הגעה של שניים או שלושה כלי רכב, ירידת חבורת נערים מהם, התקדמותם לעברו ולעבר המתלון 1, ותקיפתם על ידי אותה חבורה (עמ' 15 ש- 10-15 לפרוט'). תיאור זה תואם ומחזק את הודעות עומר ואדיר, לגבי אופן התקיפה בצוותא.

ג. עדותו של המתלון 1, לגבי הגעת שני כלי רכב, בנוסף לרכב בו היה המעורב הראשון עימו התעמת, ומיד תקיפתו על ידי האנשים שיצאו מכלי הרכב (עמ' 43 ש- 1-3 לפרוט'). בנוסף, העיד כי ספג בעיטות לאחר שהיה שרוע על הארץ (עמ' 43 ש- 7 לפרוט'), תיאור התואם את הודעתו של אדיר לגבי אופן התקיפה בבעיטות, כאשר המתלון שרוע על הארץ. בהמשך, תיאור המתלון 1 כי דימם מאד (עמ' 43 ש- 9 לפרוט'), תיאור התואם את הודעות עומר ואדיר.

ד. חיזוק נוסף נמצא בת/11, בו ציטוטים של הודעות אשר נשלחו אל המתלון 1 לאחר האירוע, על ידי צעירה בשם עדן כהן, אשר התנצלה על שלא יכלה להפריד יותר, והביעה בוושה על האופן בו הותקף על ידי חבריה (עמ' 44 ש- 18 עד עמ' 45 ש- 6 לפרוט'). דברים אלה עולים בקנה אחד עם האמור בהודעות אדיר ועומר, לרבות המפורט בת/4 (ש- 2-3, 8) ובת/6 (ש- 53-54), לגבי חלקה של עדן כהן באירוע.

ה. הנאשם 1 אישר בהודעתו כי נסע אחרי כלי רכב אחרים, הגיע למקום האירוע, וירד מרכבו (ת/12, ש- 2-5). גרסה זו תואמת את הודעות אדיר ועומר, לגבי הגעת הנאשם 1 למקום, ברכבו, אחרי רכבו של אדיר. הנאשם 2 אישר בהודעתו כי נסע עם אדיר ואדם נוסף, אל רחוב הגומא, לאחר ששמעו ש"יש בלאגן", שם יצא מהרכב (ת/13, ש- 8-14). אף גרסה זו תואמת את הודעות אדיר ועומר, לגבי חלק זה של האירוע.

כל אחת מהראיות שלעיל, מהווה חיזוק לכל אחת מההודעותיהם של עומר ואדיר. צרוף ראיות אלה יחדיו, מהווה

חיזוק משמעותי לכל אחת מההודעות האמורות, המצטרפות אף הן, כאמור, האחת לשניה, באופן שאינו מותיר ספק לגבי מעשי הנאשמים בהתאם למיוחס להם.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, אני מוצא את הנאשמים אשמים, ומרשיעם בעבירה של תקיפה בצוותא הגורמת חבלה.

ניתנה היום, כ' אב תשע"ה"א באב תשע"ה, 05 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים.